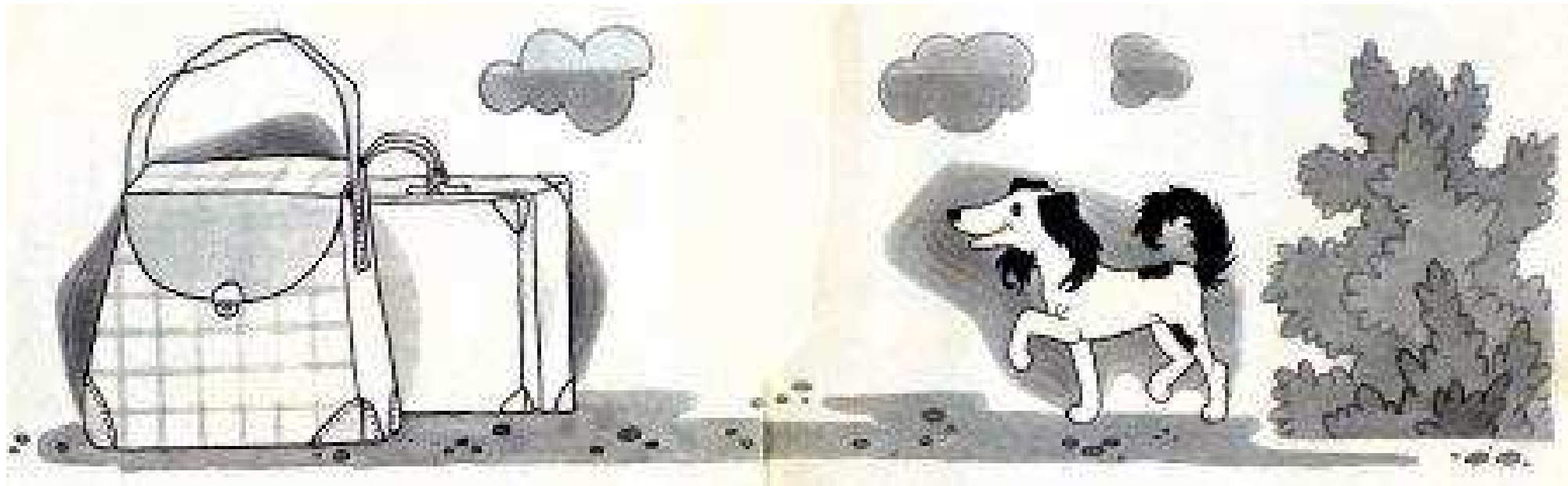

של מי הכלב?

א. בבויב

ישבנו בכיכר לפני תחנת הרכבת, על הספסל
שתחת האקציה. פתאום ממקום כלשהו
הופיע כלב קטן והתחיל לקפוץ ולדלג לפנינו.
"איזה יופי!" אמרה אמא.
אבא הסתכל מלמעלה, מעל העיתון שקרא
והוסיף:
"כלבים כאלה נאבדים בתחנה לעתים
קרובות בזמן מעבר ביו ההרכבות."
"ואיך קוראים לו?" שאלתי.
"נו איך?" ענה אבא והוריד את העיתון
"למשל שוקה. שוקה! שוקה!"
הכלב נעמד על רגליו האחוריות, את
הקדמיות שם על החזה והסתכל פעם על
אבא ופעם על אמא.
אמא פתחה את התיק שלה וכיבדה את
שוקה בנקניקיה שנשארה לנו מארוחת בוקר.
שוקה גם לא סירב לאכול מלפפון, ומה

שמפתיע במיוחד,
גם לא סוכריה
בניר. הוא הוריד
את הניר באף
ובכפות ואחר כך
עוד שפשף
באדמה, כדי
להוריד את שארית
הניר. אחר כך בלע
אותה.
תוך שתי דקות
התיידדנו והחלטתי לקחת אותו אתי. אבא
אמר:
"יפה. נקווה שגם הוא יחבב אותך."
בכיכר מכרו מי סודה. אמא נתנה לי עשר
קופייקות ושוקה רץ אחריי.

אבא הלך לקופה לקנות כרטיסים ואמא
לחנות לקנות לחם. ואני חילקתי את מנת
הגלידה שלי עם שוקה. עברה שם זקנה אחת
עם ירקות בסל, נעמדה ונזפה בי:
"למה אתה תוקע לו גלידה לפה?"
"הוא ביקש" אמרתי.

שוקה נעמד לפני הזקנה על הרגליים
האחוריות. היא נענעה בראשה והלכה.
אכלנו עם שוקה את הגלידה והתחלנו לרעוד.

חצי כוס מים עם סירופ הספיק לי ואת היתר
שפכתי לקופסת שימורים שביקשתי
מהמוכרת. שוקה שתה את המים והתלקק.
והמוכרת בחלוק לבן אמרה:

"שתה – אינך רוצה? לתת לך יותר?"
ביתר הכסף קניתי עוד כוס מים בשביל
שוקה. הוא שתה את המים עד התחתית
ואחר כך התעטש.
"לבריאות!" אמרה המוכרת בחלוק לבן.

העוברים בסביבה, אבל שוקה לא היה בשום
מקום, איש לא ראה אותו.
"זה היה כלב שלכם?" שאלו אותו.
"שלנו" אמרתי.

"לא שלנו" אמרה אמא "מצאנו אותו כאן."
לא נראה אותו יותר!
אבא מצא אותנו בקצה השני של התחנה, ליד
הרמזור. סיפרנו לו איך שוקה נאבד והוא
הרגיע אותנו:
"תחכו, הוא ימצא."

הלכנו לאולם שמירת החפצים וראינו שם
ששוקה יושב ליד ילדה עם קשת צהובה על
ראשה.

קראתי: "זה כלב שלי!"
והילדה צועקת "כלב שלי!"
"שוקה!" אני קורא.
"שאריק" היא צועקת "מצאנו אותו וניקח אותו
אתנו."

היה לנו קר.
אמרתי "הבה ונרוץ! נתחמם."
לקחתי מקל וזרקתי בערך עשרה צעדים
לפניי. שוקה רץ, הרים אותו והביא לי.
זרקתי את המקל כעשרים צעדים ובמעט
שברתי חלון של חנות, אבל שוקה קפץ מעל
הגדר, חיפש את המקל בערוגת פרחים
והביא לי. וכך רצנו וקפצנו עד שהתחממנו.
שוקה רץ אל המזרקה שבכיכר ובאותו רגע
אמא יצאה מהחנות וקראה לנו לבוא לספסל.
ואז שוקה נעלם. חיפשתי אותו, חיפשתי
ואחר כן יחד עם אמא קראנו לו, עצרנו את

וראינו גם איך מגיעה רכבת מניקולייב. האוויר
הריח מעשן ורעש היה כזה שכל הרציף רעד
תחת הרגליים.

חזרנו והילדה עם הקשת הצהובה בוכה,
מיללת:

"שאריתק נאלם!"

"מגיע לך" אמרתי "שלא תפתי כלבים של
אחרים!"

אבל אמא בשקט לקחה שוב את ידי. ופתאום
ראיתי שליד כד גבס עם פרחים הכלב שלנו
נותן את כפו לילד עם כריך.

התקרבנו, והכלב בא אלינו. והילד מתחיל
לבכות:

"דרושק! דרושק!"

"זה לא דרושק אלא שוקה" אמרתי ומשכתי
את הכלב ברגליו אלי.

"זה לא שוקה אלא שאריתק!" צועקת לנו
הקשת הצהובה ומושכת את הכלב אליה.

"גם אנחנו מצאנו אותנו" אמרתי.
אבל אמא לקחה את היד שלי, הושיבה אותי
על הספסל, שם איפה שאבא קרא עיתון
ואמרה:
"הכלב החליט פשוט לא לנסוע אתנו. הוא

יישאר כאן. זו בעיה שלו."
כדי שיהיה לי קל יותר לשכוח את שוקה
הלכנו לטייל קצת. קנינו לאבא עיתון חדש

הקמנו צעקות כאלה שאי-אפשר היה להבין
דבר. המבוגרים ניסו להסביר זה לזה מה
בעצם קרה.
לידינו עבר תלמיד מבית הספר המקומי. הוא
ראה את הכלב שלנו, שרק והכלב רץ אליו.
"זה כלב שלך?" שאלנו שלושתנו.
"זה כלב של שומיש" ענה התלמיד ודגדג לו
אחרי האוזן.
והכלב ישב, הביט על כולנו וחיך

